

Різдво

Ігор Римарук

Множиться зоря
у твердих снігах у дзеркальних мурах
і з дороги збилися
тріє царі у маскхалатах

ясна пані
клубок розмотує вузлики тихо зав'язує
стомлений тесля дрімає
при щербатій сокирі

око ліхтарика
вихоплює з темряви велетенські ясла
обігрілося немовля
під боком у мінотавра

Сиві гриви зірниць,
вузлувата дорога...
Чую клич: "Озирнись!"
Озиратись — на кого?

Лиш опока золи —
золотими степами,
що всуціль заросли
соляними стовпами.

Під копитом змина
понадземна відплата
і старі письмена,
і нові письменята.

Незатуплений гнів
підтинає коріння.
До комонних огнів
промовляє каміння.